

Arrest

nr. 267 280 van 26 januari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij vonnis van 20 februari 2020 spreekt de rechtbank van eerste aanleg van Gent de (gewone) adoptie uit van verzoeker door dhr. H.M.M.D.C., die de Belgische nationaliteit bezit.

1.2. Op 5 augustus 2020 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische adoptievader. Op 28 januari 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 3 maart 2021 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische adoptievader. Op 30 augustus 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.03.2021 werd ingediend door:

Naam: [D.C.]

Voorna(a)m(en): [S.S.]

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: [xx.xx.1992]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinsherenging aan met zijn stiefvader, de genaamde [D.C.H.M.M.] (RR: [...]), van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van zijn Belgische stiefvader. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Om het ten laste zijn aan te tonen werden volgende documenten voorgelegd:

** Adoptievonnissen rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent + akte van adoptie + akte van voornaamsverandering.*

** Bewijzen van verzenden van geld via KBC stortingsbewijzen (2014 - 2021) en Bewijzen van verzenden van geld via Western Union (2014-2015).*

** Personenbelasting aanslagjaar 2020 met inkomsten 2019 op naam van de referentiepersoon. Rekeninguittreksels met huurinkomsten referentiepersoon en Bewijs geen hypothecaire lasten referentiepersoon en eigendomsbewijzen + hypothecair getuigschrift + stortingsbewijzen FOD Sociale Zekerheid IVT/IT.*

** Attest OCMW Gent dd 02.03.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij tot op heden geen financiële steun ontvangt. Een attest op naam van de referentiepersoon ontbreekt in het dossier.*

** Verklaringen door de Inspectie Der Direkte Belastingen van Paramaribo, Suriname dd 19.02.2021 en 09.03.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij voor de jaren van 2014 tot en met 2020, geen zuiver inkomen heeft genoten.*

Er werd geen bewijs voorgelegd of betrokkene al dan niet over onroerende goederen kon beschikken in het land van herkomst of origine. Wel werden bewijzen voorgelegd van geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene: stortingen aan betrokkene dd 30.05.2016 ten bedrage van 35.000 euro en dd 30.08.2016 ten bedrage van 15.000 euro en dd 07.09.2016 ten bedrage van 5.000 euro. Bij

de stortingen dd 30.05.2016 en 30.08.2016 staat vermeld: "voor aankoop woning". De storting van 5000 euro heeft als mededeling: "voor ons huisje".

Derhalve ontstaat minstens de indruk dat betrokkene in zijn herkomstland een onroerend goed verwierf. Het is echter niet duidelijk a) of met de gestorte bedragen onroerend goed werd aangekocht en b) zo ja, wat hiermee gebeurd is. Betrokkene legt geen andere documenten voor over het huis dat hij (en referentiepersoon?) wenste(n) te kopen in Suriname (aankoop- en/of verkoopakte). Het lijkt er dan ook op dat betrokkene geen zicht wil geven op het al dan niet (nog) bezitten van onroerend goed in het herkomstland. Betrokkene toont derhalve ook niet aan onvermogen te zijn.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting, verstrekt verzoeker de volgende toelichting bij zijn middel:

"[...] De verzoeker is ten laste

- [...]

Artikel 40bis, §2 lid 3 luidt als volgt:

"3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

De verzoeker is ouder dan 21 jaar maar is ten laste van zijn Belgische vader (hierna de referentiepersoon).

De verweerster meent echter dat de verzoeker onvoldoende zou hebben aangetoond dat hij onvermogen was en ten laste was van de referentiepersoon; de afhankelijkheidsrelatie tussen beide werd niet aangetoond.

(zie het stuk 1)

- [...]

Het begrip 'ten laste zijn' is niet eenduidig, het betreft een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (zie o.a. HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Er moet bewezen worden dat een betrokkene afhankelijk was van materiële bijstand van de referentiepersoon en dit zodat hij/zij minimaal kan overleven in het land van herkomst.

Ten laste zijn houdt in se een dubbele voorwaarde in:

- De ouder(s) moet(en) zijn/(hun) kind financieel ten laste nemen ;
- Het kind moet bewijzen dat hij economisch afhankelijk is van zijn ouder(s) hetgeen impliceert dat hij zichzelf niet financieel kan onderhouden door over bestaansmiddelen in het land van herkomst te beschikken.

(zie RvV 21.05.2015)

De verweerster past in de praktijk eigen criteria toe om te oordelen of een persoon al dan niet ten laste is en dit maar al te vaak zonder rekening te houden met andere bewijsmiddelen.

Dat is in se in strijd met de vermelde rechtspraak van het Hof van Justitie.

De criteria waarop de zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de verweerster van het begrip.

De criteria die de DVZ in de praktijk toepast zijn de volgende:

- Geldoverschrijvingen van minstens 6 maanden ;
- Inkomsten van de referentiepersoon ;
- Bewijs van onvermogen van de betrokkene ;
- Burgerlijke stand van de partijen en de inkomsten van de eventuele partner/kinderen.

Dat de verzoeker alle nodige bewijzen hiertoe heeft voorgelegd en in feite aan de criteria waarmee de DVZ normaliter beoordeeld dat iemand ten laste zou moeten voldoen.

- [...]

Niettemin oordeelt verweerster:

[...]

(zie het stuk 1)

De verzoeker weldegelijk aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst en dat hij niet zonder de financiële steun van zijn vader kan rond komen ;

- A)

Verzoeker legde een verklaring van de belastingdienst voor waaruit blijkt dat hij zelf geen eigen inkomsten had van 2014 t.e.m. 2020.

Uit de voorgelegde stukken blijkt tevens dat de verzoeker sedert 2014 zo'n 200 euro/maand financiële steun krijgt van zijn vader.

Daarbovenop schonk de vader ook verschillende grote bedragen voor de aankoop van een woning in Suriname.

Het is niet omdat de DVZ als criterium van onvermogen ontwikkeld heeft dat zij dient na te gaan of iemand al dan niet eigendommen heeft dat zij systematisch er mag van uitgaan dat als iemand een eigendom bezit die persoon sowieso niet zou ten laste kunnen zijn van een andere persoon.

Ten laste zijn is een feitenkwestie dat geval per geval moet worden beoordeeld.

Door dit criterium te gebruiken lijkt de verweerster ervan uit te gaan dat wanneer een betrokkene een eigendom heeft het goed kan verkopen en kan leven van de opbrengst.

Daardoor zou de verzoeker dan niet meer ten laste zijn van de referentiepersoon?!

Dit is louter een veronderstelling dewelke misschien niet mogelijk noch wenselijk is.

Zoals hierboven aangegeven zou de verzoeker over bestaansmiddelen in het land moeten kunnen beschikken wil men oordelen dat een betrokkene niét ten laste is.

De verweerster kan er dan ook niet vanuit gaan dat de verzoeker zo maar de woning zou mogen/kunnen verkopen en over de opbrengst van de verkoop van de woning zou kunnen beschikken, te meer nu dit volledig gefinancierd werd door de referentiepersoon.

Een dergelijk criterium is dan ook in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie en de mededeling van de Europese Commissie i, omdat lidstaten van de feitelijke situatie moeten uitgaan en niet van hypothetische omstandigheden.

Daarenboven heeft het geen belang of een betrokkene al dan niet in staat is om zelf zijn onderhoud te voorzien om het ten laste zijn te beoordelen (zie HvJ 16.01.2014, C-423/12 Reyes v. Zweden).

Uw Zetel oordeelde reeds dat het begrip 'ten laste zijn' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725).

Dat de verzoeker de actieve ondersteuning weldegelijk heeft aangetoond.

- B)

Daarbovenop en belangrijk: de verweerster houdt geenszins rekening mét het waarom. Waarom heeft de verzoeker een woning in Suriname? Geenzins omdat hij zelf vermogend zou zijn!

De verweerster wéét dat verzoeker reeds eerder in België verbleef en toen samenwoonde met zijn vader.

Verzoeker kwam in België toe als minderjarige zonder middelen. Zijn biologische vader is ongekend en zijn biologische moeder is overleden.

Verzoeker leerde de referentiepersoon kennen wie hem opving. Ze woonden jaren samen.

De verzoeker zorgde ook voor de referentiepersoon. De referentiepersoon heeft met name ingevolge een accident een verminderde zelfredzaamheid. Verzoeker deed de was, scheerde dhr. [D.C.] knipte zijn nagels, zorgde voor het eten enzoverder.

Uiteindelijk vroegen partijen toentertijd wettelijke samenwoning aan.

Dit werd partijen geweigerd door de verweerster.

Verzoeker kreeg begin 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker kreeg op 15.04.2014 een bijlage 13 septies betekend en tevens een inreisverbod t.b.v. twee jaar.

(zie het stuk 2)

De verzoeker werd vastgehouden.

Tegen de beslissing werd beroep aangetekend.

Op 06.07.2016, ruim 2 jaar later, bevestigde Uw Zetel zijn eerdere beschikking m.b.t. het inreisverbod:

[...]

(zie RvV 06.07.2016)

De beslissing in graad van beroep kwam dus in feite 'te laat'.

Intussen was verzoeker wel gedwongen terug te keren naar Suriname.

De verzoeker moest België dus verlaten niettegenstaande dat hij ten laste was van de referentiepersoon. Door het inreisverbod kon hij ook niet terugkeren naar zijn vader.

Het is dan ook om die reden dat de referentiepersoon geen andere oplossing zag dan een huis te kopen voor de verzoeker in Suriname! De verzoeker had immers een inreisverbod van 2 jaren en hij had niéts in het land van herkomst, hij was immers afhankelijk van de hulp van de referentiepersoon.

De verzoeker was reeds in de jaren daarvoor in België volledig ten laste van zijn vader.

De verweerster was weldegelijk op de hoogte van deze voorgaanden en van het inreisverbod daar zij dit zelf heeft uitgevaardigd.

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd zodoende geenszins rekening gehouden met alle feiten!

De motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting is geschonden.

- [...]

De bestreden beslissing is ook niet deugdelijk gemotiveerd.

- A)

Zo poneert de verweerster dat de verzoeker eigendom bezit in Suriname terwijl er overduidelijk uit het dossier blijkt dat die eigendom gefinancierd werd door de referentiepersoon en dus in geen geval met eigen middelen van de verzoeker werd betaald.

Dit toont te méér aan dat de verzoeker niet vermogend is.

Nogmaals, het is niet omdat iemand een eigendom zou hebben dat men er systematisch mag van uitgaan dat die persoon sowieso niet zou ten laste kan zijn van een andere persoon.

Al zeker niet wanneer er uit het dossier blijkt dat het eigendom werd gefinancierd door de referentiepersoon en werd aangekocht op het moment dat de verzoeker een inreisverbod had!

Dit geeft het ten laste zijn nu net nog meer aan.

- B)

De verzoeker heeft aangetoond dat hij afhankelijk was van de materiële bijstand van de referentiepersoon en dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland.

Hij legt bewijs van financiële bijstand voor van 2014 tot 2021 evenals bewijs dat de referentiepersoon voor hem een woning kocht in het land van herkomst zodat hij niet op straat zou belanden.

De belastingdienst van Suriname bevestigt dat de verzoeker zelf geen inkomsten had, ook hiertoe leverde de verzoeker het nodige bewijs.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund zie 316/85, Lebon (punt 22), en C-1/05, Jia (punten 36-37).

De financiële afhankelijkheid werd aangetoond.

De verzoeker kreeg geld van de referentiepersoon en de verzoeker werd ook materieel - in natura - gesteund (er werd voor hem een woonst aangekocht).

De steun van de referentiepersoon aan de verzoeker is betekenisvol en noodzakelijk. Zonder deze steun zou de verzoeker geen inkomsten hebben en in het land van herkomst dakloos zijn. De verzoeker zou dus niet in zijn basisbehoeften hebben kunnen voorzien.

De verzoeker heeft de materiële afhankelijkheid aangetoond en gestaafd met stukken en dit is voldoende om het ten laste zijn hard te maken.

Er wordt immers geen rekening gehouden met emotionele afhankelijkheid bij de invulling van het begrip ten laste zijn, zie AG Tizzano in zaak C-200/02, Zhu and Chen (punt 84).

De verweerster oordeelt kennelijk onredelijk en haar motieven zijn niet deugdelijk.

- [...]

Tot slot;

De beslissing is bovendien volledig gebaseerd op de financiële stortingen m.b.t. de aankoop van de woning en betreft de andere voorgelegde stukken niet in zijn beoordeling.

Verzoeker verwijst onder meer naar alle andere stortingsbewijzen van zo'n 7 jaar lang evenals de verklaring van de belastingdienst.

Deze stukken werden op geen enkele manier mee in de beoordeling van de verweerster betrokken om het onvermogen van de verzoeker na te gaan.

De verweerster moet met alle stukken rekening houden.

Ook hierdoor werd de formele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden (cfr. RvV 31.03.2016 (gelijkaardige casus))."

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst laat verweerder gelden dat, betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Daarnaast stelt verweerder nog vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

"Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd" (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de beginselen van behoorlijk bestuur en het begrip 'ten laste zijn', komt verzoeker tot de essentie van zijn kritiek op de bestreden beslissing.

De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie -in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie- eigen criteria hanteert bij de beoordeling van het "ten laste zijn".

In een eerste onderdeel (tussentitel 4.2.2.3.) werpt verzoeker een schending op van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Volgens verzoeker heeft de bestreden beslissing niet met alle elementen rekening gehouden.

Verzoeker deelt dit eerste onderdeel op in twee subcategorieën (A en B in het inleidend verzoekschrift). Verweerder houdt, in zijn repliek hierop deze opsplitsing aan.

Eerste onderdeel, sub A

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse verwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waar verzoeker overigens zelf naar verwijst en waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Verweerder laat gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie na grondig onderzoek van de concrete situatie van verzoekende partij, en op basis van de door de verzoekende partij voorgelegde documenten, heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris overweegt daarbij:

[...]

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

Allerminst kennelijk onredelijk stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie inderdaad vast dat de verzoekende partij in het land van herkomst reeds daadwerkelijk ten laste zou zijn geweest van de Belgische referentiepersoon.

Geheel ten onrechte laat de verzoekende partij in dit kader uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bepaalde dwingende criteria zou hanteren bij de beoordeling van het “ten laste zijn”. Integendeel blijkt slechts dat een gedegen onderzoek werd gevoerd naar alle voorgelegde bewijsmiddelen, waarna -binnen de grenzen van de discretionaire beoordelingsbevoegdheid- werd besloten dat niet-afdoende is aangetoond dat de verzoekende partij daadwerkelijk onvermogen is in het land van herkomst en aldus ten laste is van de referentiepersoon.

Zie ook:

“Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste “ zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de

bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht" (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008) [...]

Verweerder merkt nog op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerm minst "systematisch" wordt uitgegaan van het feit dat een vreemdeling, die in het land van herkomst een onroerende eigendom bezit, sowieso niet ten laste zou kunnen zijn van een Belgische referentiepersoon.

De verzoekende partij lijkt in haar kritiek evenwel uit het oog te verliezen dat het aan de verzoekende vreemdeling het bewijs aangaande het "ten laste zijn" te leveren, waarbij het allerm minst kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vaststelt dat niet kan worden besloten tot een daadwerkelijke afhankelijkheid, indien manifest blijkt dat de verzoekende vreemdeling nalaat om bepaalde informatie voor te leggen.

Zie ook:

"Omdat artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat het niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familielid "in het land van herkomst" ten laste dient te zijn of deel dient uit te maken van het gezin van de burger van de Unie, en de bewijslast ter zake, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 47/3 van de vreemdelingenwet, enkel bij de aanvrager zelf ligt, volstaat de gemotiveerde vaststelling dat er geen bewijs wordt geboden van het ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger in het land van herkomst, om de aanvraag voor een verblijfskaart van een 'ander familielid' in de zin van artikel 47/2, 2°, van de vreemdelingenwet te weigeren." (RvV nr. 233.921 dd. 12.03.2020)

En ook:

"Waar zij vervolgens aangeeft dat de eerste bestreden beslissing op een te beperkte wijze zou zijn gemotiveerd nu zij stelt niet te weten welke bewijzen zij in dit verband had moeten overleggen en nu niet wordt aangegeven wat dan wel dient te worden verstaan onder de vereiste [...], toon zij nog geen gebrek in de formele motivering aan. In dit verband merkt de Raad immers op dat dient te worden aangenomen dat het verzoekster, bij gebreke van een reglementaire bepaling aangaande de wijze waarop dit bewijs [...] doende te worden geleverd, vrij stond dit bewijs te leveren met alle door haar dienstig geachte stukken. Er kan dan ook geenszins worden ingezien dat verweerder diende te motiveren welk concreet bewijsstuk verzoekster in dit verband diende voor te leggen. Er geldt immers op dit punt een vrije bewijsvoering. Er kan hierbij ook worden aangenomen dat de in de aangehaalde wetsbepaling vervatte vereiste [...] voor zich spreekt en verzoekster in staat stelde te beoordelen welke volgens haar nuttige stukken zie hiertoe kon voorleggen." (R.v.V. nr. 137.867 dd. 03.02.2015)

Verweerder merkt op dat verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt gesteld:

Bijkomend moet aangenomen worden dat de kern van het begrip "ten laste" zijn in hoofdorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont. (R.v.V. nr. 211.725 van 26 oktober 2018) [...]

Verzoeker geeft kritiek op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er zou van uitgaan dat, wanneer verzoeker een onroerend goed in eigendom heeft, hij dit zou kunnen verkopen en kan leven van de opbrengst. Het verzoekschrift stelt immers hieromtrent:

"Door dit criterium te gebruiken lijkt verweester ervan uit te gaan dat wanneer een betrokkene een eigendom heeft het goed kan verkopen en kan leven van de opbrengst."

Verweerder wijst er op dat verzoeker bij deze kritiek zelf uitgaat van een loutere veronderstelling en dat dit nergens in de bestreden beslissing te lezen valt. Bestreden beslissing stelt uitsluitend dat het niet duidelijk is wat er met de door de referentiepersoon gestorte bedragen gebeurd is en daaruit wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie volgende conclusie getrokken:

"Het lijkt er dan ook op dat betrokkene geen zicht wil geven op het al dan niet (nog) bezitten van onroerend goed in het herkomstland. Betrokkene toont derhalve ook niet aan onvermogen te zijn."

De kern van de motivering is bijgevolg -zoals hoger ook reeds opgemerkt- dat de verzoekende partij met betrekking tot bepaalde cruciale informatie (i.e. het al dan niet nog bezitten van onroerend goed in het land van herkomst) volkomen in gebreke blijft om informatie voor te leggen.

Gelet op het ontbreken van bepaalde cruciale informatie komt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie discretionair en op basis van de door verzoeker voorgelegde documenten tot het

besluit dat niet-afdoende is aangetoond dat er reeds in het land van herkomst sprake zou zijn geweest van een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie.

Eerste onderdeel, sub B

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de beweegreden achter het feit dat hij een onroerend goed had in Suriname. De bestreden beslissing heeft hier volgens verzoeker onvoldoende de nadruk op gelegd.

Verweerder merkt in dit kader op dat de verzoekende partij uitdrukkelijk erkent dat zij in het land van herkomst inderdaad een woning heeft. Bijgevolg staat vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing terecht heeft opgemerkt dat bepaalde cruciale informatie met betrekking tot zijn vermogenssituatie niet werd voorgelegd bij de aanvraag.

Verzoeker kan dit niet dienstig betwisten.

De bestreden beslissing stelt duidelijk:

“Betrokkene legt geen andere documenten voor over het huis dat hij (en referentiepersoon?) wenste(n) te kopen in Suriname (aankoop- en/of verkoopakte). Het lijkt er dan ook op dat betrokkene geen zicht wil geven op het al dan niet (nog) bezitten van onroerend goed in het herkomstland.”

Daar waar de verzoekende partij in haar middel uitgebreid verwijst naar het feit dat zij in 2014 gerepatriëerd werd naar Suriname, merkt verweerder op dat deze beschouwingen als dusdanig niet pertinent zijn bij de beoordeling van de bestreden beslissing.

Immers heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich in de bestreden beslissing niet uitgesproken over eventuele verblijfsrechtelijke voorgaanden van de verzoekende partij. Er werd uitsluitend vastgesteld dat de verzoekende partij in gebreke is gebleven om alle relevante gegevens met betrekking tot haar vermogenssituatie voor te leggen, zodat het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet mogelijk was om vast te stellen dat er daadwerkelijk sprake zou zijn van een afhankelijkheidsrelatie.

Verzoeker stelt het volgende:

“de verweerder houdt geenszins rekening met het waarom. Waarom heeft de verzoeker een woning in Suriname?”

Vervolgens verschaft de verzoekende partij een feitelijke uiteenzetting, op grond waarvan zij kennelijk een feitelijke herbeoordeling van haar dossier door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt.

Verweerder brengt dienaangaande volledigheidshalve het volgende in herinnering:

“Waar verzoekster aanvoert dat zij wel degelijk onvermogen is in haar land van herkomst, dat zij in haar land van herkomst geen eigen woonst heeft, noch in staat is om een woonst te huren en waar verzoekster zelf aangeeft aan dat zij in Oekraïne beschikt over een pensioen, dat omgerekend 112,56 € per maand bedraagt, wat volgens verzoekster onvoldoende is om in te staan voor haar eigen onderhoud en medische zorgen en in bijlage bij het verzoekschrift een attest van het pensioenfonds in Oekraïne voegt, geeft verzoekster blijk van een andere beoordeling voor de vastgestelde feitelijkeheden en stelt zij in wezen haar beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verwerende partij. De aangevoerde kritiek van verzoekster dat uit het feit dat zij geen eigen woonst heeft in Oekraïne en er slechts een pensioen geniet dat haar niet in staat zou stellen te voorzien in haar eigen onderhoud en medische zorgen, volgens haar kan worden afgeleid dat zij wel degelijk onvermogen is in haar land van herkomst, geeft aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 24791001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoekster opnieuw ten gronde te beoordelen. De beoordeling van verzoekster dat uit het feit dat zij geen eigen woonst heeft in Oekraïne en er slechts een pensioen geniet dat haar niet in staat stelt te voorzien in haar eigen onderhoud en medische zorgen, zou blijken dat zij onvermogen is in haar land van herkomst, is dienvolgens niet afdoende is om het motief in de bestreden beslissing, namelijk dat ‘Betrokkene (niet) kan aantonen dat zij onvermogen is in het land van herkomst: het voorgelegde attest bewijst dat zij overeen pensioen beschikt in Oekraïne te ontkrachten.” (R.v.V. nr. 49.610 van 14 oktober 2010)

Verweerder is hoe dan ook van oordeel dat de uiteenzetting van verzoeker over het feit waarom hij terug in Suriname woonde en aldaar een woning aanschafte, geenszins bewijs vormt dat verzoeker wel degelijk ten laste was van zijn adoptievader.

In een tweede onderdeel (tussentitel 4.2.2.4. in verzoekschrift) stelt verzoeker dat de beslissing niet deugdelijk is gemotiveerd.

Verzoeker deelt dit onderdeel op in twee subcategorieën (A en B in verzoekschrift). Verweerder houdt, in zijn repliek hierop, deze opsplitsing aan.

Tweede onderdeel, sub A

De verzoekende partij levert kritiek op het feit dat niet werd gemotiveerd nopens het feit dat de woning in Suriname gefinancierd werd door de referentiepersoon.

In essentie herhaalt de verzoekende partij evenwel de kritiek uit het eerste onderdeel van het enig middel.

Aangezien verzoeker in het tweede onderdeel, sub A een loutere herhaling geeft van het eerste onderdeel van het enig middel, acht verweerder het dienstig om hier te verwijzen naar wat werd uiteengezet in de repliek bij het eerste onderdeel van het enig middel van de verzoekende partij.

Louter volledigheidshalve benadrukt verweerder dat de bestreden beslissing hoofdzakelijk gestoeld is op de vaststelling dat de verzoekende partij geen zicht heeft willen geven op haar volledige vermogenssituatie in het land van herkomst, zodat geen deugdelijke vaststellingen aangaande het "ten laste zijn" konden worden gedaan door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Door in haar inleidend verzoekschrift in te gaan op de redenen waarom een woning in Suriname werd aangeschaft, alsook op welke wijze deze woning zou zijn aangekocht, gaat de verzoekende partij voorbij aan de essentiële vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat kennelijk wetens en willens bepaalde informatie niet werd voorgelegd bij de aanvraag tot gezinshereniging.

Tweede onderdeel, sub B

In een tweede onderdeel, sub B meent verzoeker dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld, doordat zij wel degelijk zou hebben aangetoond afhankelijk te zijn van de materiële bijstand van de Belgische referentiepersoon.

De verweerder laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

"Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt."

(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vermeldt in de bestreden beslissing de door verzoeker voorgelegde documenten en beslist op discretionaire wijze dat daarmee niet werd aangetoond dat verzoeker effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Bestreden beslissing bepaalt:

"Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon."

Verweerder benadrukt dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot deze beslissing is gekomen, nu uit het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij zélf reeds blijkt dat bepaalde informatie inderdaad niet werd voorgelegd ter beoordeling van de aanvraag tot gezinshereniging.

In een derde onderdeel (tussentitel 4.2.2.5 in verzoekschrift) bepaalt verzoeker dat verweerder niet met alle stukken heeft rekening gehouden, terwijl dit volgens verzoeker wel verplicht is. Verzoeker ziet hierin een schending van de formele motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat in bestreden beslissing niet met alle stukken is rekening gehouden. Zowel alle andere stortingsbewijzen van 7 jaar lang als de verklaring van de belastingdienst zouden niet betrokken zijn in de beoordeling.

Naast het feit dat voorgaande stukken expliciet zijn vermeld in de bestreden beslissing, blijkt ook uit de bewoordingen ervan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening heeft gehouden met het geheel van de beschikbare gegevens.

Evenwel heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie specifiek op grond van de door de verzoekende partij voorgelegde stavingstukken moeten vaststellen dat de verzoekende partij kennelijk bepaalde informatie met betrekking tot haar vermogenssituatie niet heeft meegedeeld.

Verweerder herhaalt dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet dienstig ten kwade kan worden geduid dat wordt besloten dat geen gedegen onderzoek naar de afhankelijkheidsrelatie kan worden uitgevoerd, indien manifest wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen zicht heeft willen geven op een bepaald aspect van zijn vermogenssituatie.

Het is allerm minst kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft geoordeeld dat op basis van een onvolledig dossier niet werd aangetoond dat de verzoekende partij effectief onvermogen zou zijn geweest in het land van herkomst.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en die verzoekende partij tijdig had voorgelegd, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief."

2.3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft geoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die in de bestreden beslissing worden toegepast, namelijk de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een verblijfsrecht als descendent ouder dan 21 jaar maar ten laste van een Belgische onderdaan, met name op grond van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.
[...]"

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]"

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

2.3.2. Meer concreet blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 3 maart 2021, op een ogenblik dat hij 28 jaar oud is, een aanvraag indiende tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald om zijn (adoptie)vader met de Belgische nationaliteit te vervoegen. Er blijkt niet dat deze laatste zijn recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie reeds uitoefende. Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Belgische (adoptie)vader. Verzoeker betwist dit niet.

2.3.3. Verweerder heeft in de bestreden beslissing allereerst verduidelijkt dat de vereiste van het *“ten laste zijn”* inhoudt dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ook dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt bevestiging in de rechtspraak van de Raad van State. Deze heeft zo ook reeds duidelijk gesteld dat de voorwaarde van het ten laste *“zijn”* in artikel 40ter, § 2 juncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet inhoudt dat het moet gaan om een toestand die reeds in het land van herkomst moet bestaan, vermits in het voornoemde artikel 40ter, § 2 uitdrukkelijk sprake is van familieleden die de Belg *“vergezellen of zich bij hem voegen”* en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen (RvS 10 november 2017, nr. 239.838).

2.3.4. Wat betreft het *‘ten laste zijn’* van de Belgische referentiepersoon wijst de Raad er nog op dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze verblijfsvoorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.3.5. In de bestreden beslissing worden de stukken die verzoeker heeft voorgelegd bij zijn aanvraag om het ten laste zijn aan te tonen, weergegeven als volgt.

“ Adoptievonnissen rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent + akte van adoptie + akte van voornaamsverandering.*

** Bewijzen van verzenden van geld via KBC stortingsbewijzen (2014 - 2021) en Bewijzen van verzenden van geld via Western Union (2014-2015).*

** Personenbelasting aanslagjaar 2020 met inkomsten 2019 op naam van de referentiepersoon. Rekeninguittreksels met huurinkomsten referentiepersoon en Bewijs geen hypothecaire lasten referentiepersoon en eigendomsbewijzen + hypothecair getuigenschrift + stortingsbewijzen FOD Sociale Zekerheid IVT/IT.*

** Attest OCMW Gent dd 02.03.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij tot op heden geen financiële steun ontvangt. Een attest op naam van de referentiepersoon ontbreekt in het dossier.*

** Verklaringen door de Inspectie Der Direkte Belastingen van Paramaribo, Suriname dd 19.02.2021 en 09.03.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij voor de jaren van 2014 tot en met 2020, geen zuiver inkomen heeft genoten.”*

Verweerder oordeelt dat verzoeker aan de hand van deze stukken niet heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen was in zijn herkomstland en evenmin dat hij reeds van in het land van herkomst en dit tot het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Aldus is volgens hem het bewijs niet geleverd dat verzoeker van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon. Concreet komt hij tot deze beoordeling op basis van de volgende vaststellingen:

“Er werd geen bewijs voorgelegd of betrokkene al dan niet over onroerende goederen kon beschikken in het land van herkomst of origine. Wel werden bewijzen voorgelegd van geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene: stortingen aan betrokkene dd 30.05.2016 ten bedrage van 35.000 euro en dd 30.08.2016 ten bedrage van 15.000 euro en dd 07.09.2016 ten bedrage van 5.000 euro. Bij de stortingen dd 30.05.2016 en 30.08.2016 staat vermeld: “voor aankoop woning”. De storting van 5000 euro heeft als mededeling: “voor ons huisje”.

Derhalve ontstaat minstens de indruk dat betrokkene in zijn herkomstland een onroerend goed verwierf. Het is echter niet duidelijk a) of met de gestorte bedragen onroerend goed werd aangekocht en b) zo ja, wat hiermee gebeurd is. Betrokkene legt geen andere documenten voor over het huis dat hij (en referentiepersoon?) wenste(n) te kopen in Suriname (aankoop- en/of verkoopakte). Het lijkt er dan ook op dat betrokkene geen zicht wil geven op het al dan niet (nog) bezitten van onroerend goed in het herkomstland. Betrokkene toont derhalve ook niet aan onvermogen te zijn."

2.3.6. Verzoeker betwist deze beoordeling en betoogt dat de door hem aangebrachte stukken wel degelijk zijn onvermogen in het land van herkomst aantonen alsook dat hij er niet kon rondkomen zonder de financiële steun van zijn adoptievader. Hij wijst er in dit verband op dat hij attesten van de belastingdienst van zijn herkomstland voorlegde dat hij er van 2014 tot en met 2020 geen eigen inkomsten had, dat hij stukken voorlegde waaruit blijkt dat hij sinds 2014 elke maand zo'n 200 euro financiële steun krijgt van zijn adoptievader en dat daarbovenop zijn adoptievader verschillende grote bedragen schonk voor de aankoop van een woning in Suriname. Verzoeker betoogt verder dat indien iemand een eigendom heeft in het land van herkomst hieruit niet systematisch mag worden afgeleid dat hij in geen geval ten laste kan zijn van een andere persoon. Hij benadrukt dat zijn woning in het land van herkomst volledig werd gefinancierd door de referentiepersoon en hieruit dus niet blijkt dat hij zelf vermogend zou zijn. Hij licht vervolgens toe dat hij als minderjarige reeds naar België kwam en toen de referentiepersoon heeft leren kennen en jaren met hem heeft samengewoond. Hij stelt toen ook te hebben gezorgd voor de referentiepersoon, nu deze ingevolge een ongeluk een verminderde zelfredzaamheid heeft. Hij stelt dat zijn biologische vader ongekend is en dat zijn moeder is overleden. Hij vervolgt dat hij in 2014 werd verwijderd van het grondgebied met inreisverbod voor twee jaar en dat om deze reden, en nu hij niets had in zijn land van herkomst, de referentiepersoon geen andere oplossing zag dan voor hem een huis te kopen in dit land. Hij voert aan dat hij in het land van herkomst wel degelijk afhankelijk was van de materiële en financiële bijstand van de referentiepersoon om minimaal te kunnen overleven. Hij stelt dat de steun van de referentiepersoon die hij in het land van herkomst ontving betekenisvol en noodzakelijk was. Hij voert aan dat de beslissing volledig steunt op de financiële stortingen met betrekking tot de aankoop van een woning en de overige voorgelegde stukken, meer bepaald de bewijzen van geldstortingen gedurende zo'n zeven jaar en de verklaringen van de belastingdienst in het land van herkomst, niet in de beoordeling zijn betrokken.

2.3.7. In zijn nota met opmerkingen benadrukt verweerder dat verzoeker manifest heeft nagelaten om bepaalde informatie inzake zijn vermogenssituatie voor te leggen, met name dat hij de cruciale informatie inzake het al dan niet nog bezitten van een onroerend goed in het land van herkomst heeft achtergehouden, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat werd geoordeeld dat een daadwerkelijke afhankelijkheidsband niet kon worden vastgesteld. Hij wijst op de essentiële vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker wetens en willens bepaalde informatie niet heeft voorgelegd bij zijn aanvraag. Hij stelt dat er wel degelijk rekening is gehouden met het geheel van de voorgelegde gegevens.

2.3.8. Verweerder maakt er in zijn eigenlijke beoordeling in de bestreden beslissing slechts melding van dat verzoeker geen bewijs voorlegde inzake het al dan niet bezitten van een onroerend goed in het land van herkomst. Hij merkt op dat wel bewijzen voorliggen van enkele geldstortingen in 2016, voor bedragen van respectievelijk 35.000, 15.000 en 5.000 euro, die zouden zijn bedoeld voor de aankoop van een woning en waarmee volgens hem de indruk ontstaat dat verzoeker in zijn herkomstland een onroerend goed heeft verworven. Hij stelt dat verzoeker evenwel geen (overige) documenten over de aan- of verkoop van een huis in Suriname heeft voorgelegd, zodat het er volgens hem op lijkt dat verzoeker geen zicht wil geven op het al dan niet (nog) bezitten van een onroerend goed in het land van herkomst. Om deze reden is het volgens verweerder niet aangetoond dat verzoeker onvermogen is in het land van herkomst en blijkt evenmin dat hij er daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Met zijn beoordeling geeft verweerder op zich niet aan te betwisten dat verzoeker in de jaren 2014 tot en met 2020 in zijn land van herkomst geen zuiver inkomen heeft genoten en evenmin dat hij sinds 2014 geldstortingen heeft ontvangen van zijn Belgische adoptievader, ook in het land van herkomst en ook los van de geldstortingen die waren bedoeld voor de aankoop van een woning. Zijn beoordeling komt in wezen hierop neer dat onvoldoende bewijs is geleverd van het *'ten laste zijn'*, nu onvoldoende blijkt dat verzoeker onvermogen is in het land van herkomst, dit omdat hij onvoldoende zicht geeft op het al dan niet (nog) bezitten van een onroerend goed in het land van herkomst.

Verzoeker dient te worden bijgetreden in zijn standpunt dat deze beoordeling onzorgvuldig en kennelijk onredelijk is.

Verweerder motiveert enkel concreet aangaande de grotere bedragen die de referentiepersoon in 2016 aan verzoeker heeft overgeschreven en die waren bedoeld voor (de aankoop van) een woning. Hij wijst erop dat de referentiepersoon volgende stortingen heeft gedaan:

- een storting van 30 mei 2016 voor 35.000 euro, met vermelding “voor aankoop woning”;
- een storting van 30 augustus 2016 voor 15.000 euro, met vermelding “voor aankoop woning”;
- een storting van 7 september 2016 voor 5.000 euro, met vermelding “voor ons huisje”.

In zoverre verweerder aangeeft dat verzoeker geen zicht wil geven op het al dan niet (nog) bezitten van een onroerend goed in het land van herkomst, of nog als zou hij cruciale informatie inzake het al dan niet bezitten van een onroerend goed in het land van herkomst hebben willen achterhouden, is de Raad van oordeel dat op basis van de voorliggende gegevens een dergelijk bewust achterhouden van belangrijke informatie geenszins in redelijkheid kan worden vastgesteld. Verzoeker heeft immers in alle openheid bewijzen van omvangrijke geldstortingen voorgelegd, met – zoals dit ook wordt vermeld in de bestreden beslissing – een duidelijke vermelding dat deze waren bedoeld opdat verzoeker (al dan niet samen met de referentiepersoon) in het land van herkomst een woning kon aankopen. Het klopt dat verzoeker uiteindelijk naliet om het bewijs voor te leggen dat hij met de ontvangen gelden ook daadwerkelijk een onroerend goed heeft verworven in het land van herkomst, maar dit kan nog niet worden gelijkgesteld met een doelbewust achterhouden van een mogelijk bezit van een onroerend goed in het land van herkomst. Mocht dit wel het geval zijn geweest, mag worden aangenomen dat verzoeker geenszins de geldstortingen had voorgelegd die waren bedoeld voor (de aankoop van) een woning en waarvan verweerder zelf ook stelt dat hiermee de indruk is ontstaan dat verzoeker in zijn land van herkomst een onroerend goed heeft verworven. De mededeling bij de storting van 7 september 2016 geeft bovendien aan dat op dat ogenblik reeds een huis was aangekocht. Ook in het door verzoeker voorgelegde adoptievonniss kan worden gelezen als volgt: *“Op de terechtzitting van 6 februari 2020 verklaren partijen dat [S.B.] thans ongeveer 2 keer per jaar telkens gedurende drie maanden bij verzoeker [de referentiepersoon] verblijft in België. [...] In Suriname woont hij in een huis dat hij met de hulp van verzoeker heeft kunnen kopen en hij werkt er bij een autohandelaar.”* Aldus had verweerder kennis van een verklaring van verzoeker waarin hij aangeeft een onroerend goed te bezitten in het land van herkomst. Bovendien dient er nog te worden vastgesteld dat in de bijlage 19ter van 3 maart 2021 geenszins werd gevraagd naar specifieke stukken aangaande het bezit van onroerende goederen. Verweerder kan verzoeker niet verwijten dat hij *“geen zicht wenst te geven op het al dan niet bezitten van onroerend goed”*, nu verzoeker nooit werd gevraagd om dergelijke bewijsstukken voor te leggen.

Verder stelt verweerder in de bestreden beslissing weliswaar vast dat er onvoldoende werd aangetoond dat verzoeker reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, maar gaat hij hierbij nergens concreet in op de overige bewijzen van geldoverdrachten sinds 2014 van de referentiepersoon aan verzoeker, ook in het land van herkomst. Verweerder laat na om in de bestreden beslissing concreet deze voorgelegde geldstortingen te betrekken bij zijn beoordeling of verzoeker financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Hij stelt wel vast dat deze stukken werden voorgelegd, maar gaat er niet verder op in.

Niettegenstaande verweerder in de bestreden beslissing melding heeft gemaakt van de verschillende door verzoeker bij zijn aanvraag voorgelegde stukken, gaat hij in zijn concrete beoordeling van de voorwaarde van het *‘ten laste zijn’* enkel concreet in op de geldstortingen door de referentiepersoon aan verzoeker in zijn land van herkomst die zouden zijn bedoeld voor de aankoop van een woning. Zoals verzoeker correct opmerkt, wordt bij deze beoordeling nergens concreet ingegaan op overige geldstortingen die sinds 2014 door de referentiepersoon aan verzoeker zijn gebeurd, of op de door verzoeker voorgelegde attesten van de belastingdienst van zijn land van herkomst die aantonen dat hij er in de jaren 2014 tot en met 2020 geen zuiver inkomen heeft genoten. Er blijkt niet dat deze stukken concreet zijn betrokken in de beoordeling. Dit alleen al maakt een onzorgvuldig handelen van het bestuur uit, nu bij de beoordeling van het *‘ten laste zijn’* de voorgelegde bewijsstukken steeds in hun geheel moeten worden onderzocht.

Verweerder heeft ook nagelaten te duiden waarom de voormelde bewijzen van geldstortingen voor (de aankoop van) een woning in het land van herkomst, die aantonen dat verzoeker hiervoor minstens 55.000 euro in de tijdspanne van een halfjaar heeft gekregen van de referentiepersoon, niet kunnen aantonen dat verzoeker (financieel en/of materieel) ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. Verzoeker kan, gelet op alle neergelegde bewijzen, zich terecht afvragen waarom de vele geldstortingen niet afdoende zijn om te oordelen dat hij ten laste was van de Belgische referentiepersoon. Verweerder spreekt zich niet uit over de vraag of het bezitten van een onroerend goed, indien

dit werd betaald door de gestorte bedragen van de referentiepersoon, niet zou kunnen aantonen dat verzoeker onvermogen en ten laste was in het land van herkomst. Er blijkt niet dat een en ander concreet is nagegaan.

2.3.9. Verzoeker heeft een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel juncto de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet aangetoond. Het verweer in de nota met opmerkingen, dat hoofdzakelijk bestaat uit een herhaling van het standpunt in de bestreden beslissing, vermag geen afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen.

2.3.10. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een bespreking van de niet-onderzochte onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS